

Спочатку...

...БУВ ЧУДОВИЙ ДЕНЬ.

Щоправда, чудовими були всі дні. Їх набігло вже трохи більше семи, та негоду ще не створили. Втім, на сході від Едему хмари вже купчилися та натякали, що скоро почнеться перша гроза—і що буде вона нічогенькою.

Янгол Східних Воріт підняв над головою крила, щоб захиститися від перших крапель дощу.

— Вибач, — ввічливо перепитав він. — То про що ти казав?

— Я сказав, що це було повне фіаско, — просичав змій.

— А. Точно, — кивнув янгол, якого звали Азирафаїл.

— Як на мене, це було аж надто жорстко. Перше порушення і все таке. І взагалі, що аж такого жахливого у вмінні розрізняти добро і зло?

— Ну, у цьому *мусить* бути щось погане, — промовив Азирафаїл таким тоном, ніби сам не може осягнути логіку подій і дуже з цього збентежений, — Інакше *ти* не мав би до цього стосунку.

— Мені просто наказали піднятися сюди й наробити клопоту! — пояснив змій, якого звали Кров-Лий, хоча він

розмірковував над тим, аби це ім'я змінити. Кров-Лий, гадав він, йому геть не пасувало.

— Авжеж. Але ж ти демон. Не певен, що ти в принципі здатен чинити добро, — продовжив Азирафаїл. — Це у твоєму естві, ну, ти розумієш. Природа. Тільки не ображайся.

— Але, погодься, було в цьому щось театральне, — наплягав Кров-Лий. — Створити це Дерево, та ще й повісити табличку з отакенними літерами «Не чіпати»! Достатньо прозорий натяк, еге ж? Хіба не можна було виростити його на вершині високої гори чи просто за мільйон кілометрів? Змушує задуматися, що там у Нього за план насправді.

— Краще про це навіть не міркувати, — похитав головою Азирафаїл. — Я завжди кажу: незбагненне не збагнеш. Є Добро і є Зло. Якщо ти чиниш Зло, коли тобі кажуть чинити Добро, то заслуговуєш на покарання. Ну...

І так між ними запала ніякова мовчанка; вони сиділи та спостерігали за тими першими краплями дощу, що взялися барабанити по квітах.

Зрештою, Кров-Лий запитав:

— Слухай, а в тебе ж був полум'яний меч?

— Ну... — винуватий вираз промайнув обличчям янгола, а потім повернувся й загніздився на ньому.

— Був, еге ж? — допитувався Кров-Лий. — Полум'янів, як зараза.

— Ем... Ну...

— Я ще думав щоразу, як бачив цю штуковину: «Який крутий у Азирафаїла меч».

— Ну, так, але...

— Загубив, га?

— Ні! Ні, ти що! Ну, не те щоб. Радше...

— Так?

Вигляд у Азирафаїла був жалюгідний.

— Якщо хочеш знати, — трохи роздратовано відповів він, — я його віддав.

Кров-Лий вирічився на співрозмовника.

— А що мені лишалося, — продовжив янгол, не знаючи, куди подіти руки. — Вони, бідолашки, так змерзли, а вона вже при надії. Усі ці *кровожерливі* звірі назовні, і гроза скоро розверзеться, ну і я вирішив, що їм він точно не зашкодить, ну й кажу, мовляв, слухайте, не намагайтеся повернутися, бо буде ще той скандал, але цей меч може стати вам у нагоді, ось, беріть, не дякуйте, прошу, просто зробіть усім послугу й не накликайте на себе тут біди.

Янгол нервово всміхнувся до демона.

— Це ж був найкращий варіант, правда?

— Не певен, що ти в принципі здатен чинити зло, — відказав Кров-Лий із ноткою сарказму, якої Азирафаїл не помітив.

— Ох, сподіваюся, — зітхнув янгол. — Дуже на це сподіваюся. Бо це мене цілісінський день гризе.

Вони ще якийсь час дивилися на дощ.

— А знаєш, що цікаво? — порушив мовчанку Кров-Лий. — Мене також непокоїть, чи не була раптом уся ця історія з яблуком правильним вчинком. Адже демон може втрапити ще в ту халепу за правильні вчинки... — він штурхнув янгола. — Кумедно буде, якщо ми обидва помилилися, еге ж? Якщо ти вчинив зло, а я — добро!

— Не надто, — відказав Азирафаїл.

Кров-Лий поглянув на дощ.

— Маєш рацію, — погодився він, отямившись. — Не надто.

Над Едемом опускалися чорні завіси хмар. Поміж схилами лунав грім. Тварини, які щойно отримали імена, ховалися від бурі.

Десь далеко, серед важкого від дощу лісу, зблиснуло щось яскраве й полум'яне.

Насувалася темна і грозова ніч.